

MS SAPPHIRE



# MS SAPPHIRE

Ludwig Janssens

Thriller

2021

**B**eefcake Publishing



## DEEL 1

**Mauritius, 21 februari 2018**

*“De zee is een vrouw.*

*Zij kan zich vredig neervlijen met haar bekoorlijk golvende lichaam,*

*Alsof er niets aan de hand is,*

*Om plots, als om niets, te ontsteken in toorn en woede,*

*Alles op te slokken wat in haar bereik ligt,*

*En dan rimpelloos weer te gaan liggen,*

*Alsof er niets is gebeurd.”*

Het gedicht ‘*The sea is a she*’ hing in een kadertje aan de enige vrije wand in de controlekamer van de MS Sapphire, een middelgroot cruiseschip met een lengte van honderdnegenenveertig meter en met zowat negenhonderd zielen aan boord. De MS Sapphire was van Italiaanse makelij. Dimitri Coutsoubas, de vierenvijftigjarige Griekse kapitein, betrapte zich erop dat het wellicht de duizendste keer was dat hij zijn ogen over de verzen liet gaan. Met toenemende bezorgdheid keek hij afwisselend naar de metertjes, radars, tellers en schermen op het indrukwekkende instrumentenbord en vervolgens door het immense panoramische venster dat een compleet zicht gaf op de zee vanop de brug. De MS Sapphire was een speelbal van een oceaan vol woede geworden. Het ene moment steeg de voorsteven van het schip tientallen meters uit de zee omhoog en zag de kapitein zelfs geen zee meer. Het volgende moment dook de MS Sapphire naar voren en werd een reusachtige watermassa over de voorsteven tot tegen de ruit van de brug geworpen. Als een vloedgolf. Op de brug liepen de officieren zenuwachtig heen en weer. Orders werden wat verwarrend door elkaar geroepen. Het schip was bijna oncontroleerbaar. De kapitein staarde bezorgd in de richting van de lichtbakens die in de verte, op slechts enkele kilometers van hen, te zien waren. Het waren de lichten van Port Louis, de haven van het eiland Mauritius.

De eerste stuurman legde, na een lang gesprek, de hoorn van de telefoon terug op de haak. ‘Niets aan te doen, kapitein,’ zei hij, duidelijk aangedaan. ‘De haven blijft gesloten. Die kerels willen niet buigen.’ ‘Tja,’ zei de kapitein meer tegen zichzelf dan tegen de officier die zowat zijn rechterhand was. ‘Kun je het hen kwalijk nemen? Het risico is groot.’

Het merendeel van de passagiers bevond zich in hun hut. Zowat de helft van hen werd door de scheepsarts zeeziek gemeld en op een schip dat door de golven heen en weer werd geslingerd was dat niet eens zo verwonderlijk. Enkele uren voordien had de kapitein de passagiers toegesproken in de feestzaal van de MS Sapphire. Hij had hen uitgelegd dat kleine cyclonen in deze regio en in deze periode geen uitzondering waren. Deze ‘Eline’, zoals de cycloon heette, behoorde tot de meer krachtige. De kapitein was er, geassisteerd door een aantal tolken, in geslaagd om de passagiers min of meer gerust te stellen, wat geen sinecure was met enkele honderden mensen van verschillende, overwegend Afrikaanse nationaliteiten en met, voor een cruise, abnormaal veel kinderen aan boord.

Dimitri Coutsoubas en zijn officieren hadden besloten om in de staart van Eline te gaan varen. ‘Jullie moeten weten dat een cycloon nooit op zijn stappen terugkeert,’ had de kapitein nog uitgelegd. ‘De staart van de cycloon is op dit ogenblik wellicht de veiligste plek van de Indische Oceaan.’ Hij waarschuwde de passagiers wel dat het er erg ruw aan toe kon gaan. Na de uitleg van de kapitein had de bemanning, die overwegend uit Bulgaren bestond, de reddingsvesten uitgedeeld met het dringende verzoek om deze te dragen. De bemanningsleden hielpen ook bij het aantrekken van de vesten bij de kinderen.

Op de brug stond de kapitein in gedachten verzonken. ‘Kapitein?’ polste de eerste stuurman voorzichtig. Manuel Rodrigo, een achtenveertigjarige Spanjaard, was aan zijn achtste vaart onder kapitein Coutsoubas toe. Hij wist inmiddels dat het weinig zin had om zijn superieur op te jagen of hem zenuwachtig te maken.

De kapitein scheen uit zijn overpeinzingen te ontwaken. ‘Goed, Manuel,’ zei hij nu vastberaden. ‘Haal hen naar de brug.’

De Spanjaard keek de kapitein verwonderd aan. Hij aarzelde en om zeker te zijn dat hij die woorden goed begrepen had, vroeg hij: ‘U bedoelt... hen, kapitein?’

‘Hen, ja,’ herhaalde de Griek nu wat geërgerd. ‘Haal hen naar de brug.’

De eerste stuurman verwijderde zich en snelde via de trap achteraan in de controlekamer naar de verdieping onder de brug waar, naast de deur die toegang gaf tot de kapiteinshut, nog een tweede deur was. Hij klopte voorzichtig aan. Eerst een stil tikje, dan wat nadrukkelijker.

De deur werd geopend.

‘De kapitein verzoekt u om hem op de brug te vervoegen,’ sprak de eerste stuurman tegen de man die in het halfdonkere portaal moeilijk zichtbaar was.

Met een opvallend warme stem vroeg de man in het portaal: ‘Ik of wij?’ ‘Allebei,’ verzekerde de eerste stuurman hem, nu wat meer zelfverzekerd. ‘We komen er zo aan,’ stelde de stem hem gerust.

Enkele minuten later klonken voetstappen op de metalen trap naar de brug. Er verschenen twee heren bovenaan de trap. Enkele bemanningsleden konden hun verbazing maar moeilijk verbergen. Dat was niet zo verwonderlijk aangezien ze na een vaart van langer dan twee weken de mannen nog geen enkele keer aan boord hadden gezien. Het waren de mysterieuze bewoners van de ‘suite’ die nooit hun vertrekken verlieten en die zelfs de maaltijden in hun kajuit gebruikten. De enigen die met de twee contact hadden waren de kapitein zelf, Manuel Rodrigo, de Spaanse eerste stuurman en Bogdan, de Bulgaarse kamerbediende die voor de gasten in de suite instond. Bogdan had absolute zwijgplicht, iets wat hij vanzelfsprekend respecteerde.

De twee heren waren opvallend net en stijlvol gekleed in een ensemble dat je aan boord van een cruiseschip niet verwacht. Volledig driedelig maatpak, stropdas en duidelijk dure Italiaanse schoenen. Ze geleken opvallend sterk op elkaar. Zo opvallend dat ze wel zeker broers moesten zijn. Hun nationaliteit inschatten was voor de bemanningsleden op de brug dan weer minder vanzelfsprekend. Ze hadden iets Aziatisch maar ze zouden net zo

goed Italianen of Spanjaarden kunnen zijn. Tunesisch misschien? Dat kon ook nog, dachten sommigen.

‘Heren,’ begon de kapitein, ‘het spijt mij dat ik u hier moest ontbieden.’ ‘Wij gaan ervan uit dat je daar een gegronde reden voor hebt, Dimitri,’ zei de man die net nog in het portaal van de suite had gestaan, op zachte en begripvolle toon.

De kapitein klonk een beetje wanhopig. ‘Ik zie geen uitweg meer,’ legde hij uit. ‘De Sapphire kan dit niet blijven volhouden en de havenverantwoordelijken weigeren om ons binnen te laten. Op eigen kracht binnenvaren met deze zee is trouwens niet meer mogelijk. Dus, ja, ik ben ten einde raad.’

De andere van de twee heren, die tot nu toe niet had gesproken, richtte zich tot de eerste stuurman: ‘Geef mij de boordtelefoon en verbind me met de havenmeester.’ Het klonk als een bevel dat geen tegenspraak dulde.

Even later had de eerste stuurman contact en gaf de hoorn door aan de man. Die stak meteen van wal. Hij deed aan een enorm tempo een lange uitleg. De bemanningsleden op de brug keken elkaar verbaasd aan. Niemand verstond de taal die op dat moment gesproken werd.

‘Creools, denk ik,’ fluisterde de marconist tegen de officier die naast hem stond. Die haalde alleen maar zijn schouders op. Het was duidelijk dat de luisteraar aan de andere kant van de lijn niet veel kans kreeg om een bijdrage te leveren aan het telefoongesprek. De vreemde suitebewoner sprak zonder pauzes of onderbrekingen.

Uiteindelijk, na enkele momenten van stilzwijgen, gaf hij de hoorn terug aan de eerste stuurman. Hij wendde zich tot de kapitein: ‘Dimitri, hou je mensen paraat en geef de nodige orders. Er komen twee sleepboten om jullie binnen te varen.’

Het was alsof een gans gebergte van de schouders van de Griekse bevelhebber viel. ‘Hoe...’ wilde hij net vragen, maar tot zijn verbazing en die



van de anderen op de brug waren beide heren alweer verdwenen. De kapitein droeg iedereen op om hun posities in te nemen. Dit hadden ze eerder gedaan, dus iedereen kende zijn taak. ‘Heren,’ riep de kapitein nog, ‘denk eraan, dit is geen oefening!’

Het tafereel dat volgde was hallucinant. Twee sleepboten waren tot in de buurt van de MS Sapphire gevaaren. Ze probeerden nog dichterbij te komen maar die operatie ging niet zonder slag of stoot. De zee stond nu verschrikkelijk hevig. De golven gingen woest tekeer. De sleepboten hadden een vrij platte bodem maar tegelijkertijd hadden ze een spitse mast die gemakkelijk zes tot zeven meter boven de zee uitstak. Soms gingen de golven zo hevig tekeer dat de bootjes helemaal plat gingen en hun hoogste punt het water leek te raken. De zichtbaarheid op zee was minimaal geworden.

Inmiddels was het merendeel van de Afrikaanse passagiers ziek geworden. De scheepsarts legde geen bezoeken meer af in de kajuiten. Er was geen beginnen aan en hij kon toch niets doen om die mensen te helpen.

Op dat moment waren de sleepers erin geslaagd om de MS Sapphire vast te klinken. Het slepen kon beginnen. Zowel de sleepboten als het cruiseschip werden zwaar op de proef gesteld. De kapitein en de bemanningsleden op de brug hielden hun adem in toen de havenpoort openging en de MS Sapphire naar binnen werd geloodst. De poort werd achter hen meteen terug gesloten.

In de haven waren geen noemenswaardige golven. De kapitein en de bemanning namen het roer weer over van de sleepboten en de MS Sapphire werd aangemeerd. De motoren werden stilgelegd. Er volgde een lang moment van stilte op de brug. Dan begon de eerste stuurman met een zuinig applaus terwijl hij in de richting van de kapitein keek. De anderen volgden en de kapitein werd nu door iedereen gefeliciteerd.

Het enige wat hij zei was: ‘Heren, we hebben gewoon oeverloos veel geluk gehad.’

Het was nu wachten op de havenautoriteiten om te weten wat er verder ging gebeuren. Dat kon nog wel enkele uren duren. Om de passagiers iets om handen te geven, liet de kapitein omroepen dat de restaurants aan boord opnieuw geopend werden en dat de opvarenden er voor een maaltijd terecht konden. De opluchting was ook bij hen zichtbaar groot. Vreugde alom, ook in de verschillende bars waar heel wat passagiers de goede afloop vierden.

Inmiddels hadden de bemanningsleden de loopbrug neergelaten. De kapitein zat aan het bureau in zijn hut aantekeningen in het logboek te maken toen er op de deur werd geklopt. 'Kom binnen!' riep hij waarop de eerste stuurman de deur opende.

'Er zijn officials uit Port Louis aangekomen, kapitein.'

Dimitri Coutsoubas gebaarde als om te zeggen 'ik kom eraan'. Even later ging hij naar beneden. In de centrale lobby van het cruiseschip stonden een dertigtal agenten van de havenpolitie van Port Louis. De kapitein keek een beetje verrast maar liep met uitgestoken hand af op de officier die de leiding scheen te hebben. Die negeerde de uitgestoken hand van de kapitein en gaf hem een militaire begroeting. Een beetje een koele verwelkoming, vond de kapitein, maar hij groette beleefd terug.

'Kapitein,' begon de man, 'ik heb het bevel gekregen om uw schip te controleren.'

Aangezien zulke procedures niet ongebruikelijk waren, had Dimitri Coutsoubas geen enkel bezwaar tegen de controle en maakte hij een handgebaar als om te zeggen 'ga uw gang'.

De agenten verspreidden zich over het schip. Ze trokken iedere kajuit open voor een kortstondige blik, ze bezochten het restaurant en de bars, het casino en het zwembad boven op het dek. Af en toe stelden ze wat vragen aan de bemanningsleden en bij een beperkt aantal passagiers in de kajuiten vroegen ze ook hun papieren. De inspectieronde nam twee uur in beslag.

Na afloop van de controle kwam de Mauritiaanse agent naar de brug, geflankeerd door twee van zijn agenten. De kapitein wachtte hem op met de officieren. ‘Kapitein,’ zei de man, niet echt heel vriendelijk, ‘de passagiers blijven voorlopig aan boord evenals de meeste bemanningsleden. Uzelf en uw officieren gaan met ons mee.’

De kapitein wilde protesteren: ‘Mag ik...’

‘Neen, u mag niet,’ snauwde de agent kordaat terwijl hij naar de trap wees die van de brug naar beneden ging.

Ter hoogte van zijn eigen hut merkte de kapitein dat de deur van zijn twee buurmannen openstond. ‘En waar zijn de heren zelf?’ informeerde hij bij de Mauritiaan.

‘Die zijn onder aanhoudingsbevel geplaatst,’ antwoordde die kort.

‘Zoals wij dus,’ concludeerde de kapitein nu wat meer uitdagend en vastberaden.

‘Neen, niet zoals u, kapitein. Jullie gaan mee voor verhoor. Die gasten hadden alleen maar Franse paspoorten bij zich en zijn dus aangehouden.’

‘Wat is er mis met Franse paspoorten, misschien?’ vroeg de kapitein.

De agent dacht even na en antwoordde erg zelfzeker: ‘Die mannen zijn even Frans als ik Amerikaans ben.’

Het havenhuis van Port Louis was een mooi, wat statig aandoend gebouw, vlak tegenover de belangrijkste kade van de haven. De bemanningsleden van de MS Sapphire gingen onder toezicht van hun begeleiders naar binnen. De officieren moesten plaatsnemen in een aparte wachtzaal, terwijl de kapitein in een kantoor aan de overzijde van de inkomhal werd binnengeleid. Aan een nogal opzichtig bureau, dat zo uit de tijd van Lodewijk XIV leek te komen, zat een al even opzichtige man, niet in uniform zoals de anderen maar in een modern zwart kostuum. Kort zwart haar, een hoekig gelaat met nogal scherpe trekken en een huid die opvallend veel zon had gezien. Aan het wit rond zijn ogen was te zien dat de man vaak een zonnebril droeg.

‘Neem plaats, kapitein,’ sprak de man in smetteloos Engels, terwijl hij teken deed naar de stoel tegenover zich.

De kapitein voelde zich duidelijk niet erg op zijn gemak. Hij wriemelde wat heen en weer in de grote stoel als om een comfortabele houding te vinden.

‘Kapitein Coutsoubas, mijn naam is Cassam Pillay en ik werk voor de Mauritiaanse misdaadpolitie,’ stelde de man zich voor.

Coutsoubas keek hem nu met wijde ogen aan. ‘De misdaadpolitie?’ echode hij vragend.

‘De misdaadpolitie,’ herhaalde de man. ‘Is dat zo vreemd?’ vroeg hij. ‘Julie hebben in Griekenland toch ook een misdaadpolitie? Neen? Iedereen heeft toch een misdaadpolitie?’ De man leek zich wat op te winden.

‘Klopt,’ antwoordde de kapitein van de MS Sapphire. ‘Maar onze misdaadpolitie komt niet ter plaatse wanneer er een cruiseschip komt aanmeren. Ook niet wanneer het stormt op zee.’

Cassam Pillay leunde helemaal voorover op het mooie eiken tafelblad. Hij keek Dimitri strak aan, terwijl hij naar de juiste woorden zocht. ‘Kapitein,’ begon hij, ‘laten we stoppen met deze komedie. U komt in Mauritius aan met een luxueus cruiseschip, volledig bezet met alleen maar Afrikaanse passagiers die zo’n luxereis op geen enkele manier kunnen betalen. Er zitten minstens honderdtwintig kinderen op uw schip terwijl die kinderen gewoon op school zouden moeten zitten. Gezien het aantal Somaliërs aan boord, gaan we ervan uit dat uw reis ook in Somalië begonnen is. Dat is in uw logboek nogal vaag. Dat u daarentegen precies veertien dagen geleden vertrokken bent, is dan weer wel duidelijk vermeld. Rekening houdend met een ruw geschatte afstand van 3100 kilometer en de snelheid van de MS Sapphire die ongeveer zeventien knopen moet zijn, heeft u non-stop twee weken lang zeven uur per dag op volle kracht gevaren.’

Cassam Pillay had zijn betoog bijna in een adem uitgesproken. Hij keek de kapitein vragend aan. Nog voor deze kon antwoorden ging de politieman verder: ‘Om nog maar te zwijgen van die twee geesten in hun peperdure grijze maatpakken met hun fancy schoenen, die geen woord willen zeggen en die, buiten die fake paspoorten, geen enkel identiteitsbewijs kunnen

voorleggen.’ De man raakte nu helemaal opgewonden. ‘En ja, dan zeg ik onomwonden, meneer Coutsoubas, stop die komedie.’

De kapitein van de MS Sapphire kuchte even en maakte een beweging met zijn hand als om te vragen of hij nu het woord mocht nemen.

‘Ja, ja. U mag!’ moedigde Cassam hem aan.

‘Enkele maanden geleden werd de rederij gecontacteerd door een organisatie die onbekend wenste te blijven. De MS Sapphire werd gecharterd voor het transport van deze mensen van Somalië naar La Réunion waar ze asiel wilden aanvragen. Het zijn inderdaad overwegend Somaliërs maar ook Ethiopiërs en Kenianen. Zonder die cycloon zouden we La Réunion probleemloos hebben bereikt.’

Cassam Pillay keek de kapitein wat neerbuigend aan: ‘U denkt nu toch niet dat wij genoeg nemen met “een organisatie die onbekend wenst te blijven”. Toe nu, kapitein. Dat gelooft u toch zelf niet?’

‘Dat is goed mogelijk, mijnheer Pillay, maar anonimiteit was een voorwaarde voor de reservering en de economische tijden in de cruise wereld zijn niet zo rooskleurig dat wij als maatschappij erg kieskeurig kunnen zijn.’

‘En de twee grijze maatpakken horen bij die organisatie, vermoed ik?’ besloot Cassam Pillay. ‘Hoeveel moesten die drommels voor hun overtocht betalen?’

Kapitein Coutsoubas keek oprecht onwetend. ‘Dat zal u aan de heren zelf moeten vragen, vrees ik,’ klonk het.

‘Goed, dat doen wel!’ zei de veiligheidsman. ‘Akeem!’ riep hij terwijl hij het knopje van de intercom ingedrukt hield. ‘Breng die twee lelijkerds tot bij mij. Ik zit in het kantoor van de havenkapitein.’

‘Komt in orde, commissaris,’ klonk het aan de andere kant.

‘Commissaris,’ zei Coutsoubas terwijl hij een fluittoon van ontzag liet horen. De ander keek hem volstrekt ongeïnteresseerd aan.

Akeem ging haastig de trap op naar de eerste verdieping. Daar hadden aan weerszijden van een grote, massief eiken deur twee bewakers in politie-uniform postgevat. Vanop enkele meters van de deur riep Akeem naar de agenten: ‘Kom, jongens! Maak open! De baas wil hen spreken.’

Een van de bewakers haalde een sleutel uit het borstzakje van zijn uniformvest en opende de zware deur.

Akeem ging als eerste naar binnen. Op enkele meters van de tafel bleef hij staan. De twee ‘Tunesiërs’, zoals de agenten de twee heren noemden, zaten nog steeds op dezelfde plek aan de tafel waar Akeem ze eerder op de dag had achtergelaten maar ze lagen nu elk met het hoofd op de tafel. ‘Maar,’ zei Akeem tegen de bewaker die hem naar binnen was gevolgd, ‘die kerels liggen hier gewoon te maffen.’

‘Tja, ze zullen wel moe geweest zijn. Wat wil je na zo’n reis,’ zei de bewaker begripvol.

‘Goed,’ zei Akeem, ‘maar dan is het nu wel tijd om op te staan. Heren, commissaris Pillay wil jullie spreken en wel meteen.’

Er kwam geen reactie.

Akeem schudde voorzichtig aan de schouder van een van de ‘Tunesiërs’. ‘Komaan, man, wakker worden,’ drong hij aan, maar er kwam geen enkele beweging. ‘Maar,’ zei Akeem nu echt wel ongerust, terwijl hij nu ook de andere man door elkaar schudde, ‘die kerels zijn toch niet...?’ Hij nam de pols van de ene tussen zijn vingers en hield zijn adem in. ‘Die kerel heeft gewoon geen polsslag!’ riep hij nu angstig naar de bewaker. Akeem controleerde de pols van de andere man, terwijl de bewaker met zijn hand aan de halsslagader van de eerste voelde.

‘Zo dood als een pier,’ bevestigde de bewaker, weinig respectvol.

Akeem stormde de kamer uit en de trap af. Minuten later werd er gehaast en zenuwachtig bij het kantoor van de havenkapitein aangeklopt.

Voordat de kolonel kon antwoorden, werd de deur opengesmeten en stond een hijgende Akeem in het deurgat. ‘Commissaris!’ riep de jonge agent. ‘Die kerels...’

‘Nu, wat is er met die kerels?’ porde Cassam Pillay hem aan.

‘Die kerels zijn dood, commissaris. Alle twee. Het lijkt wel of ze gewoon ineengezakt zijn.’

De commissaris van de Mauritiaanse misdadepolitie werd lijkbleek. Hij stooft de kamer uit en liet de kapitein van de MS Sapphire alleen achter.

## Nederland, 21 februari 2018

Het is bar koud in het Nederlandse Den Haag op die nochtans zonnige februaridag. Op het Churchillplein in het centrum van de stad heerst een gejaagde drukte door af- en aanrijdende taxi's, limousines en chique bedrijfswagens, sommige met chauffeur en andere zonder. Heren en dames in nette pakken komen en gaan, van en naar het indrukwekkende World Forum The Hague, een van de grootste congreslocaties in Nederland. Een centrum 'Den Haag waardig' vinden de Hagenaren zelf en dat wil wat zeggen: de hoofdstad van Zuid-Holland is tenslotte de op twee na grootste gemeente van Nederland, na Amsterdam en Rotterdam. Het is de enige grote stad in Nederland die aan de zee ligt en wereldwijd gekend is doordat er enkele belangrijke rechtscolleges gevestigd zijn, zoals het Internationaal Gerechtshof en het Internationaal Strafhof. Het Nederlands Parlement, bijna alle ministeries en ambassades en de Koninklijke Residentie bevinden zich in Den Haag.

Vandaag staat het congrescentrum ter beschikking van Europol, de European Police Office, die er een tweedaags congres organiseert rond terrorisme, oorlogsconflicten en mensensmokkel. Het congres is in de eerste plaats bestemd voor de eigen medewerkers, maar vanuit de achtentwintig lidstaten zijn hooggeplaatste vertegenwoordigers van verschillende politiekorpsen naar Den Haag afgezakt. Net zoals Interpol is ook Europol gevestigd in Den Haag.

Anders dan de meeste bijeenkomsten en activiteiten bij Europol is dit congres eens niet een jaar van tevoren gepland. Het kwam er op vraag van de ministers van Justitie en Binnenlandse Zaken van de lidstaten van de Europese Unie die allen geconfronteerd worden met dezelfde vluchtelingenproblematiek.

Op de gaanderij in het congrescentrum gingen de deuren open. De congresgangers kwamen mondjesmaat uit de zaal King Willem Alexander, het grote auditorium van het World Forum. Het eerste gedeelte van de voor-

middag zat erop. De deelnemers begaven zich in dichte drommen via het centrale Atrium naar de foyer Queen Maxima voor de nodige versnaperingen.

Aan de lange bedieningstoog wenkte een kleine breedgeschouderde man een van de ‘witte smokings’ achter de toog.

De garçon kwam meteen naar hem toe.

‘Mag ik een pils?’ vroeg de man vriendelijk maar kort.

‘Dadelijk, mijnheer,’ verzekerde de garçon en enkele seconden later zette de kleine man het schuimend bier aan zijn lippen en dronk het glas in een onafgebroken teug leeg.

Steven More was een geboren Londenaar. Hij was drieëndertig maar de meeste mensen schatten hem minstens vijf jaar jonger. Steven had dan ook de looks van een pas afgestudeerde. Zijn pikzwarte haar, waarvan velen vonden dat hij het te lang droeg voor zijn leeftijd en voor zijn functie, hing wat gedrapeerd voor zijn aangezicht. De duidelijk afgelijnde middenstreep liep van de achterkant van zijn hoofd helemaal naar voren en viel aan de rechterkant in een wat dikkere bles over zijn oog. Hij had dan ook die tic om tijdens een gesprek regelmatig met zijn hoofd naar rechts te schudden of om zijn bles met zijn rechterhand opzij te houden, als een gordijn dat je openhoudt om licht binnen te laten.

Steven was sinds twee jaar vast in dienst bij Europol als Specialist-Network Engineer bij het ICT Department. Daarnaast had hij zich als vrijwilliger opgegeven in het eventteam van Europol waar hij behulpzaam was bij de technische aspecten van de activiteiten die in-house werden georganiseerd.

Steven deed opnieuw teken aan de garçon om nog een pils te bestellen. ‘Die eerste was voor de grote dorst,’ zei hij tegen de garçon alsof hij zich wou verontschuldigen.

De man knikte alleen maar vriendelijk.

Op het moment dat Steven aanstalten maakte om van het glas te drinken, klonk een opvallend vrolijke stem over zijn schouders heen: ‘Bottom’s up, Steven.’



De jonge Brit wendde rustig zijn hoofd zijwaarts en zei alleen maar: ‘Ha, die Rembert.’

‘Zal ik er ook zo eentje nemen?’ vroeg een grote, best wel knappe veertiger, eerder aan zichzelf dan aan de jonge Steven. Alsof de garçon de vraag had gehoord, kreeg Rembert Dijkstra meteen een glas bier in zijn hand gestopt. ‘Proost, Steven,’ zei de blonde Nederlander tegen de Brit. ‘Jij hebt blijkbaar alweer je strategisch plekje aan de bar gekozen, niet?’

‘Je moet snel zijn in deze wereld, Rembert. Anders kom je nergens,’ antwoordde de Brit een beetje als een orakel. Rembert Dijkstra knikte alleen maar.

‘Onze vriend heeft dat goed gedaan, vind ik. Wat vind jij?’

Steven More knikte instemmend: ‘Ik heb zelfs naar hem geluisterd tot op het einde, Rembert, en dat op zich is al een goed teken.’

Beiden verwachtten dat hun Belgische kompaan nu ieder moment de foyer zou binnenkomen. Steven More, Rembert Dijkstra en de Belgische historicus Derek Everaert werkten alle drie voor Europol. Zij ontmoetten elkaar slechts enkele malen per jaar ter gelegenheid van meetings, congressen en de jaarlijkse kerstdrink van Europol.

Bij iedere activiteit zochten ze elkaar op tijdens de pauzes en ze ervaarden dat als de normaalste zaak van de wereld. Een vreemde aantrekkingskracht van enkele slimme kerels ten aanzien van elkaar. Want slim waren ze ongetwijfeld alle drie.

Derek Everaert had die voormiddag, als eerste spreker op het congres, een voordracht gehouden over de rol van de tempeliers in de strijd tegen de Moren. De lezing kaderde in een groter thema rond islamisering, een problematiek die steeds meer westerse regeringen bezighield. De Belgische historicus doceerde aan de faculteit Geschiedenis van de Katholieke Universiteit Leuven. De mysteries rond de middeleeuwse Tempelorde waren voor Derek Everaert veeleer een passie en een hobby. Zijn studenten wisten dan ook maar al te goed hoe ze hun prof van de reguliere cursusstof konden afleiden door hem gepassioneerd over de tempeliers te laten vertellen. Dat de mysteries rond de schatrijke ridderorde nog steeds veel men-

sen konden fascineren, werd ook duidelijk tijdens Dereks lezing: het was de hele tijd door muisstil geweest in het grote auditorium.

‘Aha,’ begroette Rembert zijn Belgische vriend. ‘Als je van de duivel spreekt.’

‘Hallo *gents*,’ antwoordde Derek, ‘wat zijn jullie aan het drinken?’

Rembert toonde het glas bier.

Derek nam het even uit zijn hand en keek naar het merk. ‘Pfff,’ klonk het, ‘als het dan echt moet.’

Rembert deed wat geërgerd. ‘Jullie Belgen denken echt dat jullie de enigen zijn die wat van bier afweten, nietwaar Derek?’ foeterde de Nederlander.

‘Dat is ook zo,’ antwoordde de Belg vinnig. ‘Trouwens, Rembert, je hebt het hier over Heineken, niet echt over bier,’ voegde hij er plagerig aan toe.

‘Nu goed, proost,’ zei Derek, die toch met zichtbaar genoeg het bierglas ledigde. Op dat moment klonk in de gangen van het congrescentrum een schel belgeluid om aan te kondigen dat het tweede deel van het congres ging starten.

Derek zuchtte. ‘Nu al! Een mens krijgt niet eens tijd om zijn glas leeg te drinken.’

De drie zochten opnieuw hun plaats op in het auditorium. Het tweede gedeelte stond bijna volledig in het teken van het afscheid van de Brit Rob Wainwright, die directeur was van Europol sinds 2009. Hij zou binnenkort de fakkel overdragen aan de Belgische Catherine De Bolle. Verschillende belangrijke sprekers kwamen ook tijdens dit gedeelte aan bod, maar de interne organisatie van Europol kon maar weinig aanwezig even hard boeien als de bijdrage van Derek eerder op de dag. Het tweede gedeelte duurde weliswaar een halfuur minder lang dan het eerste deel maar in de perceptie van het publiek leek het een eeuwigheid.

Bij de lunch zagen de drie kompanen, ook naar goede gewoonte, elkaar weer. Het was Steven die er telkens weer in slaagde om voor de drie een tafeltje apart vast te leggen, iets wat bij congressen van die omvang doorgaans ‘not done’ was. Stevens betrokkenheid bij de evenementenorganisa-

tie van Europol opende natuurlijk mogelijkheden. De tafels voor Europol waren gedekt in zaal Atlantic.

Als er al een ding is wat je van de bijeenkomsten van Europol kon zeggen, is het wel dat er altijd weer een uitstekende keuken werd geserveerd, met even uitmuntende wijnen. Het *moment de gloire* van ieder congres, zeg maar, en wellicht de sleutel om toch een zo groot mogelijke opkomst te krijgen.

Als voorgerecht kregen de gasten deze keer een bisque van langoustines met stukjes geroosterde rivierkreeft en grijze, Hollandse garnalen die er duidelijk vlak voor het opdienen koud aan waren toegevoegd. Een heerlijk gerechtje dat zich perfect kon verzoenen met de geserveerde chardonnay.

‘Lekker,’ zei Derek met hoorbaar enthousiasme. Derek, die met zijn vierenvijftig jaar de oudste van het gezelschap was, was zonder betwisting de bourgondiër van het drietal en een kenner wat lekker eten en goede wijn betrof. ‘En ik die dacht dat we in Nederland waren,’ voegde hij er een beetje plagend aan toe.

Rembert sprong meteen in de verdediging: ‘Jij schijnt niet te weten dat Nederland inmiddels ook wel een paar sterrenchefs telt, Derek.’

‘Klopt,’ antwoordde Derek sneller dan verwacht. ‘Klopt! En dat moeten jullie koesteren! Weet je, Rembert, Nederlandse sterrenchefs zijn een beetje zoals vrouwelijke topchefs.’ Hij wachtte even als om de spanning wat op te drijven voor het vervolg.

‘Wel?’ drong Rembert aan.

‘Je moet ze koesteren want ze zijn zeldzaam,’ grapte Derek.

Rembert ging er niet op in. Hij haalde de schouders op en genoot van de laatste schepjes van het heerlijke soepje.

Derek genoot er altijd weer van om zijn gezelschap een beetje op stang te jagen, zacht weliswaar en met de nodige humor. En als het om ironie ging, dan kon je met Derek maar beter niet de degens kruisen. Hij won altijd. Voor zijn twee kompanen zorgde dat trekje van de Belg voor wat extra pit bij hun ontmoetingen. Anderen ervoerden die ironie veeleer als sarcasme.

Het hoofdgerecht werd op een groot rechthoekig bord opgediend. Het leek op een parade van allerhande kleine gerechtjes. Ons drietal bestudeerde het ensemble langdurig. De chef had voor dit gerecht een kleine wereldreis gemaakt. Er lagen maar liefst zeven verschillende bereidingen van een of andere soort gevogelte: een geroosterd kippenvleugeltje met goudgele palmolie en een stukje gegrilde banaan, een schijfje kipfilet met fijne bruine streepjes van de grill, sojascheutjes en sesamzaad, een rosé gebakken stukje eendenborst met een zoetzuur sinaasappelsausje, een mini-koninginnenhapje gevuld met eendenlever en gekaramelliseerde appelschijfjes...

‘Wat een allegaartje is dit?’ vroeg Steven, die een beetje misnoegd naar het bord keek.

‘Tja,’ voegde Rembert eraan toe, ‘het is wel een vreemde mengelmoes, niet Derek?’

Derek Everaert keek alleen maar verrukt naar zijn bord. ‘Dit vrienden, dit is nu wat we noemen Fusion Kitchen.’ Hij keek de anderen triomfantelijk aan.

‘Ik dacht veeleer aan Fusion Kitsch,’ repliceerde Steven een beetje geërgerd.

‘Toe nu, jongens,’ zei Derek die alleen maar enthousiaster werd. ‘Je krijgt hier voorwaar alle culturen van de planeet op je bord!’ Hij was nu helemaal op dreef. ‘Je hebt een stukje magret de canard à l’orange. Vive la France! Er ligt wat China op je bord en zelfs een proevertje uit het aloude Belgisch-Congo!’ Hij stopte even als om de reactie van de anderen in te schatten. ‘De grote verdienste van Fusion Kitchen,’ zei hij nu een beetje beledend, ‘is dat het universeel is. Je spreekt niet meer van oosterse of westerse of Afrikaanse keuken. Het is niet Frans en ook niet Belgisch.’

‘Of Nederlands,’ voegde Rembert er laconiek aan toe.

‘Of Nederlands,’ beaamde Derek om toch een beetje toegeeflijk te zijn tegenover zijn Hollandse kompaan.

‘Of Brits?’ opperde Steven wat aarzelend.

De twee anderen keken hem met een ruk aan als om te zeggen ‘toe nu, Steven, *don’t push it*’. Vrijwel gelijktijdig namen de drie vrienden hun glas. Derek bracht een toast uit. ‘Op de Fusion Kitchen,’ zei hij overtuigd. ‘Misschien wel de eerste stap naar absolute wereldvrede.’